

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρυσχὸν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγαγόνισμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΒΔΟΜΕΙΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΑΙ

ΠΡΟΣΤΑΣΕΙΣ ΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐργασία 16	Ἐργασία 20
Ἐξόμνητος 8,50	Ἐξόμνητος 10,50
Τοῖμανος 4,50	Τοῖμανος 5,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἰαννουαρίου	

ΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Ἐξέλιξις ἀποστολῆς ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἰδιὸν ἑστιασίον ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 27*

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ὀκτωβρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 48

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ἡ διήγησις τοῦ Τζάν. — Χαμένος στὸ δάσος.
— Οἱ ἄγριοι στὸ νησί. — Ἀνησυχίαι πρὸς
μεγαλύνουσι. — Ἡ καθυστέρησις τοῦ «Σι-
φία». — Ἀναμονὴ τριῶν ἐβδομάδων. —
Στὴν ἐκκλήσιον τοῦ Φελσενχάιμ.

Οἱ δύο οἰκογένειαι γύρισαν στὴν τρα-
πέζα, μὲ τὴν καρδίαν ξεχειλισμένην ἀπὸ
χαρά, μὲ ὅλη τὴν ἀνησυχαστικὴν εἰδησιν ποὺ
ἔφερε ὁ Τζάν. Δὲν συλλογιζόνταν παρ' αὐτοῦ:
Ὁ Τζάν. ἐγύρισε!

Καὶ ὅμως μποροῦσαν νὰ φαντα-
στοῦν σοβαρώτερον πρᾶγμα: Ἄγριοι
στὴν ἀκτὴ τῆς Νέας-Ἐλβετίας!
Ὡστε ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ποὺ εἶχε
διακρίνει ὁ κ. Οὐόλστον, ὅταν ἡ
πινάσσα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ στόμιον
τοῦ ποταμοῦ Μόντροζ, καθὼς καὶ
ὅταν βρισκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ
κώνου Ζάν-Ζερμάτ, ἦταν καπνὸς
ἀπὸ κατασκήνωσις ἀγρίων στὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς...

Ὁ Τζάν. ἦταν ψόφιος ἀπὸ τὴν
πεινὰ. Ἐκάλῃσε ἀμέσως στὸ τρα-
πέζι μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους,
καὶ ἀπὸ ἑαγὰ καὶ συζητοῦν, τοὺς
ἔκανε τὴν ἀκόλουθον διήγησιν.

«— Ἀγαπητοὶ μου γονεῖς, ὅς
ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴ λύπη ποὺ
ἄς προξένησα. Ναι, παρασύρθηκα
ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πιάσω ἓνα
μικρὸ ἐλέφαντα... Δὲν ἄκουσα οὔτε
τὸν κ. Οὐόλστον οὔτε τὸν Ἑρνέ-
στο, ποὺ μὲ φώναζαν, καὶ εἶναι
θαῦμα πῶς γύρισα ἀπόψε αἰὼς καὶ
ἀνέραιος!.. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ τρέλλα
μου εἶχε τουλάχιστον τοῦτο τὸ
καλὸ, ὅτι θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ
διοργανώσουμε μιὰ σοβαρὴ ἄμυνα
γιὰ τὴν περίπτωσιν ποὺ οἱ ἄγριοι
αὐτοὶ θὰ προχωροῦσαν ὡς τὴ Γῆ
τῆς Ἐπαγγελίας καὶ θὰ ἀνακάλυ-
πταν τὸ Φελσενχάιμ...

«Βρέθηκα λοιπὸν χωμένος
στὸ πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους τῶν
ἐλάτων, ἀκολουθώντας τοὺς τρεῖς

ἐλέφαντες, χωρὶς νὰ ξέρω καλῶς, τὸ ὁμο-
λογῶ, πῶς θὰ κατάρφανα νὰ πιάσω τὸ
μικρότερον. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα περ-
πατοῦσαν ἡσυχα, ἀνοίγοντας δρόμον μέσα
στους θάμνους, καὶ δὲν ἔβλεπαν πῶς τοὺς
ἀκολουθοῦσα. Ἀλήθεια, κρυβόμουν ὅσο
μποροῦσα γιὰ νὰ μὴ μὲ ἴδουν καὶ πῆγαινα,
χωρὶς νὰ ἐξετάζω πρὸς ποῖα διεύθυνση
μᾶς τραβοῦσαν μὲ τὸ Φάλμπ, ὅχι λιγώ-
τερον τρελλὸ ἀπὸ μένα, οὔτε πῶς θὰ κατάρ-
φανα νὰ γυρίσω. Μία ἀκατανίκητη δύ-
ναμις μ' ἐσπρωχνε μπροστὰ καὶ ἐξακολου-
θοῦσα ἔτσι ναπομακρυνόμην διὰ ὥρας,
τοῦ κἄκου ζητώντας τρόπο νὰ ξεμοναχιάσω

τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο ἐλεφαντόπουλο...

«Πραγματικῶς, ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ
σκοτώσω τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, πόσες
σφαῖρες θὰ μοῦ χρειαζόνταν ὥς νὰ τὸ κα-
τορθώσω; Καὶ τὸ μόνον ἀποτέλεσμα δὲν
θὰ ἦταν ἴσως νὰ ἐξαγριώσω τὰ δύο ζῶα
ἐναντίον μου;...

«Ὡστόσο χωνόμουν ὁλοένα βαθύτερα
στὸ δάσος, μὴ λογαριάζοντας οὔτε τὸ χρόνο
ποὺ περνοῦσε οὔτε τὴν ἀπόστασιν ποὺ μὲ
χώριζε ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου, οὔτε τίς
δυσκολίας ποὺ θάπαντοῦσα γιὰ νὰ τοὺς
ξαναβρῶ, οὔτε, — καὶ ἂς μὴ μοῦ παραθυ-
μῶσουν, — τὴν ἀνησυχίαν ποὺ θὰ τοὺς προ-
ξενόυσε ἡ ἐξαφάνισίς μου.

«Λογαριάζω πῶς θὰ εἶχα κάνει
ἔτσι διὰ ὁλόκληρες, λευγὲς πρὸς
τὴν ἀνατολὴν, χωρὶς νὰ κατορθώσω
τίποτα... Ἀλλὰ μὲ τὴ συναισθησιν
τῆς θέσεώς μου, ἡ φρόνησις μου
ἤρθε... λίγον ἄργα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ
τρία ζῶα δὲν ἔδειχναν καμμίαν
πρόθεσιν νὰ σταματήσουν, σκέφθηκα
πῶς τὸ καλὺτερον ἦταν νὰ γυρίσω
πίσω.

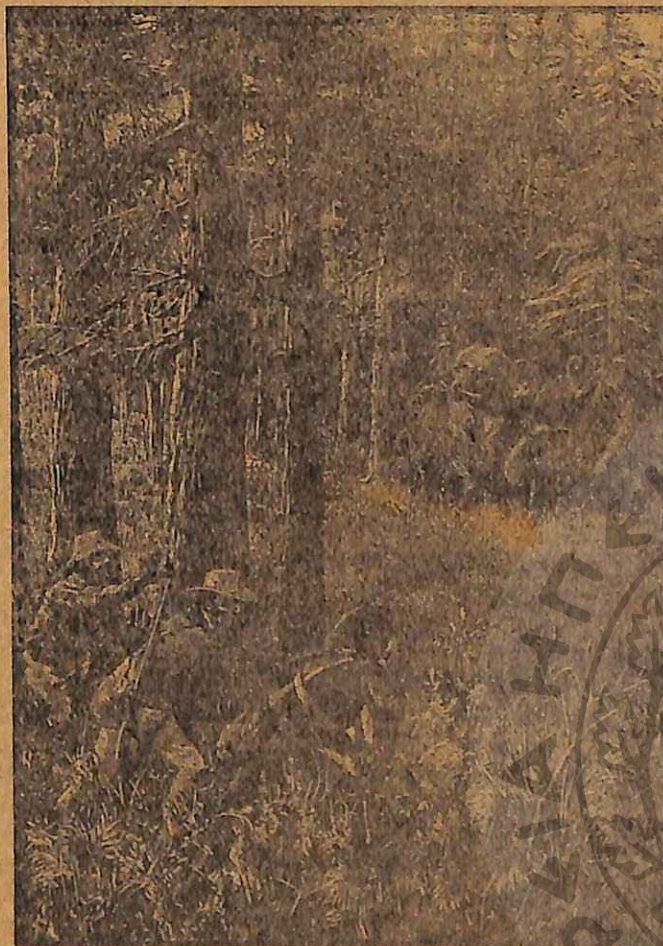
«Ἦταν τέσσαρις ἀπάνω-κάτω
ἡ ὥρα. Γύρω μου τὰ δένδρα, ὅχι-
ότερα, ἄφιναν μεταξὺ τους μεγάλον
κενὰ. Καὶ ἡ γνώμη μου εἶναι, —
ἂς τὸ ποῦμε σὲ παρένθεσιν, —
ὅτι καλὺτερον θὰ εἶναι νὰ διεκυνό-
μασται ἴσως πρὸς τὰ νοτιοανατολικά,
ὅταν θέλουμε νὰ φθάσουμε στὸν
κώνον Ζάν-Ζερμάτ.

— Ἀλήθεια, διέκοψε ὁ κ.
Ζερμάτ, ποὺ ὥσπερ ἔνομαζέ μου...
Τὸ μάθαμε ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ
Ἑρνέστο.

— Δὲν ἦταν φυσικὸ, φίλε μου,
ἐπρόθεσος ὁ κ. Οὐόλστον, νὰ δοῦν
στὸ πληρότερον μέρος τῆς Νέας-Ἐλ-
βετίας τὸ ὄνομα τοῦ οἰκογενειακοῦ.

— Ἔστι λοιπὸν κώνος Ζάν-
Ζερμάτ! εἶπε ὁ κ. Ζερμάτ, ἐυ-
χαριστώντας τὸν κ. Οὐόλστον. Μὲ
τὴν ἐξακολουθίαν ὁ Τζάν. τὴν ἱστο-
ρίαν του, νὰ μάθουμε γιὰ τοὺς
ἀγρίους...

Δὲν εἶναι πολὺ μακριά, ἔδει-

«Ὁ τολμηρὸς νέος θέλησε νὰ ἀποφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐμφανίαν ποὺ παρού-
σιαζόταν...» (Σελ. 362, στ. γ')

δαίωσε ό Τζάκ, αλλάζοντας θέση στο τραπέζι.

— Δεν είναι πολύ μακριά; ! φώναξε ή κυρία Ζερμάττ.

— Η ιστορία μου, έννοώ, μητέρα, ή ιστορία μου, γιατί οί άγριοι, δόξα τώ Θεώ, απέχουν άκόμα από τό Φελσενχάιμ δέκα όλόκληρες λεύγες.

Η άπάντηση αυτή ήταν όπωςόποτε καθυσταστική κι ή Τζάκ μόρεσε νά εξασκολούθησθ ή διήγησή του.

«— Βρισκόμουν τότε σ' ένα άρκετά μεγάλο πλάτωμα του δάσους κ' έτοιμαζόμουν νά σταματήσω, όταν οί έλέφαντες σταμάτησαν κι' αυτοί. Άμέσως έπιασα τόν Φάλμπ, πού ήθελε νά όρμήσει άπάνω τους.

«Ωστε σ' αυτό τό μέρος της λόχμης ήταν ή κατοικία των έλεφάντων. Κι' έσάψα ένα ποταμάκι έτρεχε 'κεϊ, άνάμεσα στα ψηλά χόρτα. Οί δικοί μου, — τούς λέω και δικούς μου, — άρχισαν νά πίνουν τρομπάροντας τό νερό με τίς προδοκίδες τους.

«Τί τά θέλετε ! "Όταν τούς είδα άκίνητους κι' άνόητους, τό ένστικτό μου ξύπνησαν πάλι. . . Μου ήλθε ή άκατανίκητη έπιθυμία νά πομονώσω τόν μικρό, σκοτώνοντας τούς δυό άλλους, έστω κι' άν θά χρειάζόταν νά ρίξω και τό τελευταίο μου φυσέκι. Μπορεί άλλωστε νά έφθαναν μόνο δυό σφαίρες, άρκεί νά τούς έδρiscαν στο κατάλληλο μέρος, γιατί και ποίος κυνηγός δεν έχει πεποίθηση στην έπιτυχία του; Μή με ρωτάτε τώρα με τί τρόπο θά έπαινα τό παιδί, άφοϋ σκότωνα τόν πατέρα και τη μητέρα, ή πώς θά κατάφερνα νά τό κουβαλήσω στο Φελσενχάιμ, γιατί αυτά δεν τά σκέφθηκαν οϋτ' έγώ. Σήκωσα τό όπλο μου, πού ήταν γεμισμένο με σφαίρες, σημάδεψα κι' έρριξα δυό φορές. Οί έλέφαντες, κι' άν έπληγώθηκαν, ήταν πολύ έλαφρά, γιατί άρκεσθηκαν νά κουνήσουν τ' αυτιά τους και νά ρίξουν στο στόμα τους την τελευταία γουλιά του νερού.

«Κι' οϋτε γύρισαν καν νά ίδούν από ποιά μέρος τούς ήρθαν οί τουφεκίες, οϋτε άνησύχησαν καθόλου από τά γαυγίσματα του Φάλμπ. Πριν προσθάσω νά ξαναγεμίσω πήραν πάλι δρόμο, άλλ' αυτή τη φορά τόσο γρήγορα, με τόν καλπασμό σχεδόν του άλόγου, ώστε θάταν άδύνατο νά τούς κυνηγήσω.

«Γιά ένα λεπτό, αυτοί οί όγκοι φαινόνταν άνάμεσα στα δένδρα, πάνω από τούς θάμνους, με τίς προδοκίδες σηκωμένες, συντρίβοντας τά χαμόλαδα κι' έπειτα χάθηκαν.

«Επρόκειτο τώρα νά γυρίσω πίσω και πρώτα-πρώτα νά ποραρίσω ποιά διεύθυνση έπρεπε νά πάρω. 'Ο ήλιος έγερνε γρήγορα και τό σκοτάδι δεν θ' άρχίσει νά σκεπάσει τό δάσος. 'Ότι έπρεπε νά προχωρήσω κατά τη δύση, αυτό ήταν όλόφανερó, άλλ' άν ήταν καλύτερα νά κάμω δεξιά ή άριστερά, αυτό δεν μου πείδειχνε τίποτα. Δεν είχα οϋτε την πυξίδα του Έρνέστου, οϋτε την ίνα-

νότητα πού έχει αυτός νά προσανατολίζεται. . . σά γνήσιος Κινέζος. Βρέθηκα λοιπόν σε μεγάλη άμηχανία. . .

«Τέλος σκέφθηκα, πώς δεν θά μου ήταν έσως άδύνατο νά ξαναδρω μερικά δικά μου ίχνη ή των έλεφάντων, για νά οδηγηθώ. Έκείνο όμως πού θάκανε δύσκολη την άναγνώριση, ήταν ή σκοτεινιά πού άρχισε νά πέφτει στο δάσος. "Επειτα πολυάριθμες πατημασιές διασταυρωνόνταν σε κάθε μέρος. Άφηνά δά ότι άκουγα από μακριά μερικά ήχηρά γρυλλίσματα, πού βέβαια θάταν από την όγθη του ποταμού, όπου τό κοπάδι των έλεφάντων μαζεΰόταν κάθε βράδυ.

«Κατάλαβα πώς δεν θά κατάφερνα νά βρω τό δρόμο μου, άν δεν ξεμείρωνε κι' ό Φάλμπ άκόμα. Μ' όλο του τό ένστικτο, δεν ήξερε πού βρισκόταν.

«Μιά ώρα τριγύριζα έτσι, στην τύχη, χωρίς νά ξέρω άν έπλησίαζα την άκτή ή άν άπομακρυνόμουν. . . "Ω, μητέρα ! πίστεψε πώς ματανοούσα πικρά για την άσσυλογισία μου και, με μεγάλη μου λύπη, συλλογιζόμουν πώς ό κ. Ουόλστον κι' ό Έρνέστος, μη άποφασίζοντας νά μ' έγκαταλείψουν, θά έψαχναν του κάκου νά με βρουν ! . . Έξαιτίας μου θάργουν νά γυρίσουν στο Φελσενχάιμ, και τί θά λέγατε σεις γι' αυτή την άργοπορία ; . . Πόση άνησυχία θά δοκιμάζατε, πού δέ θά μάζε βλέπατε νά γυρίζουμε στην προθεσμία, πού σάς είχε όρίσει με τό γράμμα του ό Έρνέστος ; . . Τέλος, θά είχαν νά κάμουν κι' άλλους κόπους ό κ. Ουόλστον κι' ό άδελφός μου, κι' όλ' αυτά εξαιτίας μου. . .

— Ναι, εξαιτίας σου, παιδί μου, έίπε ό κ. Ζερμάττ κι' άν δεν συλλογιζόσουν τόν έαυτό σου, όταν τούς άσινε, έπρεπε νά συλλογισθής αυτούς κι' έμάς. . .

— Συμφωνώ, άποκρίθηκε ή κυρία Ζερμάττ, αγκαλιάζοντας και φιλώντας τό γιό της. Έκανε ένα μεγάλο καθος, πού μπορούσε νά του στοιχίσει και τη ζωή. . . Μά, άφοϋ είν' έδώ, ές τόν συχωρέσουμε.

Ο Τζάκ εξασκολούθησε :

«Έρχομαι τώρα στο μέρος της ιστορίας, όπου τά πράγματα χειροτερεύουν.

«Ως τότε βέβαια δεν είχα διατρέξει κανένα σοβαρό κίνδυνο. . . Με τό τουφέκι μου, είχα εξασφαλισμένη την τροφή μου, έστω κι' άν έκανα μιά έβδομάδα νά γυρίσω στο Φελσενχάιμ. . .

«Κι' ακολουθώντας την άκτή, άρχά ή γρήγορα, πάντα θά γύριζα. . . "Όσο για τα άγρια ζώα, πού θάταν άφθονα στο μέρος αυτό τό νησιού, λογάριζα πώς, άν μου γινόταν καμιά επίθεση, θά τάβγαζα πέρα και με τά πιο επικίνδυνα άκόμα, όπως έγινε και τόσες άλλες φορές. . .

«'Όχι ! τό μόνο πού με στενοχωρούσε ήταν νά συλλογιέμαι πώς ό κ. Ουόλστον κι' ό Έρνέστος ζήτοϋσαν άδίκαια τά ίχνη μου.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΝΑΣΙΑ

Σάν ξωτικό μονόγραμμα στο κρύο γυαλί, ώς — ώρες, προβαίνει μιά άσκη άστραπή, φουσκίσε κι' έβρεξε, — οί μικροί, του φθινοπώρου οί μπόρες. . . μά έμένα μ' έτρωγε ή οιοπή. . .

Μονάχη ή ώρα έδιώγινε κι' μ' άποχαιρέισε ραΰρη, ντυμένη από κακό, μεσ' στην καρδιά μου ή κάμαρα, ή έμνη, άντιλαλούσε κάποιον σκοπό θρηνητικό.

Συλά τά μάτια έστήλωνα 'στο δρόμο, άπελπισμένα, με κάποια μάταιη προσμονή, μά ήταν μονάχα τό νερό πού έπεφτε ύγρό, όλοένα, — ποτέ ένα βήμα ή μιά φωνή, —

μά ήταν μονάχα τό χλωμό, βρεγμένο μέτωπό μου 'ς τ' αμάμια, — μιά άύλη ζωγραφιά, κι' ή ίδια μου ή σύμψηνη ή θαριά, 'στο φόντο τοι άγριου δορυμού, πού μου κρατούσε συντροφιά. . .

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ

(Χαρακτηρισμός)

Άληθινά ευγενής δεν είναι κατ' άνάγκην όποιος γεννήθηκε από πλούσιους και ισχυρούς. Η άληθινή ευγένεια δεν χρειάζεται για πιστοποιητικά, χρυσόβιβλους και οικόσημα και τίτλους, αλλά μόνη κατά τρόπο άναμφισβήτητο μαρτυρεί την παρουσία της.

Θά ήταν πολύ μάταιος κόπος, ύστερα από πολλών χρόνων μελέτη, ν' άποδείξει κανείς πώς μια οικογένεια κατάγεται από βασιλείς και μεγιστάνες, όταν οί άπόγονοί τους ζουν σήμερα ταπεινή ζωή κι' είναι άνίκανοι για κάθε μεγάλο, ώραιο κι' ευγενικό.

Η φτώχεια και τά μπαλωμένα ρούχα δεν άρκούν για νά μικρύνουν την ευγένεια εκείνου, πού έχει κληρονομήσει από τούς γονείς του ψυχική και ήθική υγεία. Γιατί μόνο 'ς αυτά έγκνεται ή φυσική, ή άληθινή ευγένεια. Εάν δέ μαζί με την ευγένεια κληρονομήσει και πλούτο, θά γίνει χρησιμότερος στην κοινωνία. Και άν τυχόν ένδοξοι πρόγονοι του έχουν άφήσει όνομα και παραδόσεις, ό κληρονόμος θά φιλοτιμηθί νά φανή άξιος άπόγονος των προγόνων του.

Άλλά και άν οί γονείς του ήταν πτωχοί και δεν του άφησαν παρά ένα άσημο όνομα, μικρό τό κακό. Φθάνει ότι ό άπόγονός τους ένληρονόμησε απ' αυτούς γερή ψυχή κι' έλαβε κάποια παραδείγματα χρηστότητας και φιλοπονίας. Μ' αυτά θά κατορθώσει ν' άφήσει στους άπογόνους του ένδοξο τό όνομα, πού αυτός είχε παραλάβει άσημο.

Η άληθινή ευγένεια προκαλεί την έμπιστοσύνη, γιατί δείχνει μελιχλιότητα, φιλελερωπία, ειλικρίνεια. 'Ο άληθινά ευ-

γενής έχει κύριο γνώρισμα τό ότι ν τ ρ έ π ε τ α ι τ ό ν έ α υ τ ό τ ο υ . Δεν κυνηγά με κάθε τρόπο έπιτυχίες κι' επαίνους, αλλά ενεργεί πάντα όπως τόν προτρέπει ή συνείδησή του. Είναι και γενναίος, πρόθυμος πάντα 'ς ό,τι θυσία ήθελε άπατήσει τό καθήκον.

Άλλο χαρακτηριστικό ό άληθινά ευγενής έχει την ύπερηφάνεια, εκείνη όμως πού δεν έχει καμιά σχέση με την άλαζονεία. Υπερήφανος ευγενής, δεν καταφεύγει ποτέ σε βοήθεια ξένου, όταν μπορεί μόνος του νά βοηθήσει τόν έαυτό του.

Τέτοιος είναι ό πραγματικώς ευγενής. Σκορπάει γύρω του σαν ένα άστειρευτο και θεσπέσιο άρωμα, την καλοσύνη και με τά λόγια του, τό παράδειγμά του, τόν ένθουσιασμό του και τη δύναμή του, εξασκεί μιά σωτήρια επίβολή 'ς όσους τόν συναναστρέφονται.

Ε Α.

ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΣ, ΣΤΑ ΛΙΒΑΔΙΑ

Η Φρόσω δεν είχε οϋτε μάνα οϋτε πατέρα. Η θειά της ή Πασχάλαйна την έπήρε σαν ώρφάνισ. Την έθρεψε, την έντανε, την πόδεσε, την είχε σαν παιδί της. Σάν παιδί της νά λέμε, γιατί π ί ο ς έχει άγαπήσει ξένο παιδί σά δικό του; Τί τά θέλει! τό ξένο τό παιδί είναι βάρος, τρώει πολύ, χαλάει ρούχα και παπούτσια, με τίς τρέλες του σε βάνει και συγχύεται με τούς γειτόνους. . .

Έσσερα χρόνια τη φύλαξε ή Πασχάλαйна τη Φρόσω και σαν έγινε δέκα χρόνων, την έβαλε δούλα σ'ένα σπίτι στην πολιτεία. Μην πητε πώς είχε χρέος ή Πασχάλαйна νά τη θρέψη τη Φρόσω, έπειδή της είχε τ' άμπέλια, τά χωράφια, τις γίδες και τις προβάτιες. Μην πητε τέτοιο λόγο και σάς άκούση ή Πασχάλαйна, γιατί πρώτα-πρώτα δεν είναι δική σας δουλειά νά ρίχνετε άλάτι σε ξένο φαί. . . Και δεύτερο, εκεί πού την έστειλε την άνεψιά της ή Πασχάλαйна, είναι τ ο υ Θ ε ο υ ό Π α ρ ά δ ε ι σ ο ς , ό κ ό ρ φ ο ς τ ο υ Θ ε ο υ , τό πρώτο σπίτι της πολιτείας, άρχοντοσπιτο, πού θά ζήλεθε ή κάθε μιά δούλα. Την έστειλε στην πολιτεία ν' άνοίξει τά μάτια της. Εκεί μέσα σ' άρχοντοσπιτο, θά συνειθίσει στο νοικοκυριό. Ηξερε τί έκανε ή Πασχάλαйна. Και τ' άμπελογώραφα της Φρόσως τά δούλευε για νά μη χερσώσουν. Και σά μεγάλωνε ή Φρόσω και γινόταν σε ήλικία, πάλι δικά της θά ήταν. Κι' άν γινόταν κόρη με μυαλό ή Φρόσω, θά της έλεγε και πολλάνη της Πασχάλαйнаς, πού φρόντισε, σαν καλή θειά, και τ' άμπελογώραφα της άνεψίδς της νά μη χερσώσουν κι' αυτήν την ίδια την έστειλε νά μάθει νοικοκυριό, ν' άνοίξει τά μάτια της, πού ήταν ένας μπουφός και δεν έννοιιζε οϋτε τίς κάλτσες της νά δέσει. Και μην της πητε, παρακαλώ,

πώς δεν είχε κάλτσες ή Φρόσω, γιατί ό κυαγός δέ θά τελειώσει ποτέ.

Κάτι θά σάς πω κρυφά σ' αυτή, νά μη μάς άκούση κανένας και θά σάς παρακαλέσω νά τό κρατήσετε μυστικό. Γιατί κι' έμένα μου τό είπαν μ' αυτή τη συμφωνία, λοιπόν όπως έγώ τό κρατώ μυστικό αυτό πού σάς λέγω, έτσι και σεις θέλω νά μη τό πητε κανενός. . . όπως κάθε μυστικό, καταλάβατε. . .

Σάν άποφάσιζε ή Πασχάλαйна νά στείλει την άνεψιά της στην πολιτεία δούλα, δεν μόρεσε νά μην κάνη κάποια σκέψη άμαρτωλή. 'Ισως νά μην ξαναγυρίσει ή Φρόσω και τότε έμένα και των παιδιών μου θά μείνουν τ' άμπελογώραφα της και τά γιδοπρόβάτά της. «Πίσω μου είσαι, Σατανά, και με κάνεις και κολάζομαι» είπε και σταυροκόπηθηκε. Μά στο προσωπό της ή χαρά είχε ζωγραφιστή. Ηξερε ή Πασχάλαйна πώς κανένα κορίτσι δέ γύρισε στο σπίτι του απ' όσα είχαν πάει από τά χωριά δούλες στην πολιτεία. Ήταν τόσο μεγάλη ή πολιτεία, ώστε χάνονταν και πιά δεν ξαναφαινονταν.

— Μά δέ φαντάζεσθε, είναι άνυπόφορο αυτό τό ζήλο! Κοιμάται όρθό. "Ό,τι κι' άν της πω νά μου κάνη, τό ξεχνά άμέσως. Δέ φαντάζεσθε πόσο εύκολα λησμονεί. Άστα, μούσπασε όλα τά πιάτα. "Α, θά τη διώξω! Αυτή είναι για την κούνια.

Δεν της έφραγε οϋτε μιά στιγμή της Φρόσως από τό νοϋ της τό χωριό της. Φαρμάκι ήταν ή καρδιά της μέσα στον ξένο κόσμο, μέσα στο ξένο σπίτι. Και τ' άχείλι της σκαμένο πάντα από την πίκρα της ψυχής και τό παράπονο της καρδιάς.

Την ήμέρα πούρταν τά χελιδόνια στην πολιτεία κι' έφεραν της άνοιξης τά χαροπά μηνύματα, ή Φρόσω έσχάσε τούς πόνους της. Τό βράδυ στο στρώμα της, συλλογιζόταν: «'Οϋ ! χελιδόνια τόρα στο χωριό! Κ' οί μηλιές άνθοστολισμένες. Και τά νερά τραγουδούν. Οί πλαγιές κι' οί κάμποι καταπράσινοι. Κι' ή Κούλα, ή Ράτη, ή Βγενούλα πάνε και βόσκουν τ' άρνιά. Πέρσι τά βοσκάγαμε μαζί και παίξαμε στα λιβάδια και κεντούσαμε στα μαντήλια πλουριά σαν τού κάμπου τά λουλούδια. Αυτή ή θειά μου ! . . έγώ καλά ήμουν με την Κούλα, τη Ράτη, και τη Βγενούλα. Γιατί με χώρισε; Μ' άν μ' άγαπούσε δέ θά μ' έδιωχνε έδώ, στον ξένο κόσμο, νά μου φωνάζει ή Κυρία ζώο, ζώο, κοιμάσαι όρθό! Και νά με κτυπά με την παντόφλα στο κεφάλι. Ποίος τ' άγαπάει τά όρφανά; Η μάνα μου τις Κυριακές με φορούσε άσπρα. Βραχιόλια στα χέρια μούβανε και στα μαλλιά φλουριά. Μούβλεκε τις πλεξούδες με κίτρινα φλουριά. Στην Έκκλησία λάμπάδες, καντήλες, κόσμος στολισμένοι. . . Τις Κυριακές μάζευα λουλούδια. Άλλα λουλούδια άσπρα κι' άλλα κόκ-

κινα κι' άλλα κίτρινα σαν κρόκος. . . Πεταλούδες στα λουλούδια. . . Έδώ δεν είναι κρύα τά νερά. . . Ζεστό νερό πώς νά τό πιώ; . . Η Κούλα κ' ή Ράτη κ' ή Βγενούλα τόρα παίζουν στ' άλώνι. Μεσ στον κήπο της Βγενούλας, τις νύκτες με φεγγάρι, παίζαμε τό κ ρ υ φ τ ο ύ λ ι . . . Κρυβόμαστε στους ήσκιους της μηλιάς. Κι' ή μάνα της ήρε και μάς έδιωξε. Φώναζε, πατήσαμε τά λάχανα. Φώναζε, μά πάλι κακή δεν ήταν, γιατί τη Βγενούλα δεν την έδιωξε όπως έμένα ή θειά. Τ' άηδόνια πώς λαλούνε τη νύκτα με φεγγάρι! Πώς λαλούνε τά πουλιά στο λόγγο! Τις Κυριακές λουλούδια πού μαζέδαμε στο λόγγο ! . . Κρύο νερό πού ανάβρω απ' τό βράχο ! . . Στη γούρνα με τό νερό μπαίναμε ζυπόλυτες, μπλάτσα-μπλούτσα . . . πώς γελούσαμε . . . πώς σκιαχτήκαμε όταν πέρασαν τρεις άητοί ! — Βγενούλα, Κούλα, Φρόσω, Ράτη, πάνε τ' άρνιά, περνούν άητοί ! . — Κι' αυτοί πετούσαν και κάτω δεν κατέβηκαν».

Πώς την πονούσαν τά πόδια από τις τρεχάλες όλη την ήμέρα! Καίνε φωτιά τά δάχτυλα στα πόδια της. Τό κεφάλι της καίει. Τά μάτια κατακόκκινα και φλογισμένα απ' τις άγρύπνιες, τά κλάματα και τόν πυρετό. Άχνό τό προσωπό της και βαβουλα τά μάγουλά της. Δεν μπορείς νά πης άν είναι σ' ύπνο ή σε ξυπνητό. Βλέπει τό όνειρο της ευτυχίας μεσ στον πυρετό της και μεσ στοϋ νοϋ της τά παραληρήματα.

Γλυκοφυσάει τ' αέρακι μεσ' στο λόγγο και σιγομιλούν τά φύλλα. Γνώριμη της είναι ή μιλιά τους, γλυκό και πρόσχαρο της άνοιξης τραγούδι. Και μεσ' στο λόγγο των πευκών τόν σκοτεινό, φυσάει ανάλαφρα τ' αέρι και ψιθυρίσματα άκούει, κι' ύστερα θυμώνει ό Ντελή-Βοριάς και στεναγμούς και μοιρολόγια άκούει. Πόσα λουλούδια είναι στο λόγγο! Και τά πουλιά πλέκουν τις φωλιές και κελαδούν «γλυκούς κι' ανήμους κελαιδισμούς». Οι βρύσες γλυκοτραγουδούν και τό ποτάμι γελομένο και χαρωπό κυλάει τά νερά του και φεύγει, φεύγει και τελειώνει ποτέ δεν έχει. Ποϋ! έρχονται, πού πάνε τά νερά! Πώς λάμπουν τά νερά στον ήλιο!

Ελευθερό αέρι, τού δάσου της δρόσισε τό μέτωπο τό φλογισμένο. Άλάφρως άπό νά βάρος ή άθώα κι' άκακη καρδιά της. Άναστενάξε και πανε οί πόνοι της. Η συχή ή νύχτα κι' άχνό τό μελιχρό φεγγάρι. Στ' άλώνι, στο χωριό, παίζουν τά κορίτσια. Σε μιάν άκρη κάθεται ή γριά-Μαρίνα, και γύρω-γύρω κορίτσια, κι' ή Μαρίνα λέει ένα παραμύθι: «Τις νύκτες, μεσ' στις άγνάδες τού φεγγαριού, χορεύουν οί νεράιδες. Και στα νερά πού λάμπουν σά χρυσάφι, πάνε και λούζονται ύστερα και μ' άχιτδόχτενα χτενίζονται. . . »

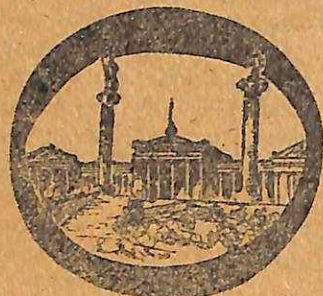
[Έπεται τό τέλος]

ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΨΩΝΙΣΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΝΕΨΙ-
ΟΣ μου έ-
κεινος πού,
καθώς θυ-
μώσθε, τόν
εμαθα να
περπατή
—φάνεται
δὲ ὅτι καὶ
πολλοὶ φί-

λοι μας—ώφελήθηκαν ἀπὸ τὸ μάθημα, —
κάθε φορὰ πού μ' ἔδλεπε ἀπὸ τότε, μοῦ
ἔλεγε :

— Πότε θὰ μὲ μάθετε νὰ ψωνίζω ;
— Ἐ, νὰ ἰδοῦμε . . . ἂν τύχῃ καμμιά
μέρα...
— Μὰ μοῦ τὸ ὑποσχέθηκατε !
— Θὰ τὸ κάμω.

Προχθὲς λοιπόν, —Σαββάτοβραδο πάλι,
—πού ἤξερα πὼς θὰ πήγαινε στήν Ἀγο-
ρά, σταλμένος ἀπὸ τὴ μητέρα του νὰ ψω-
νίσῃ ἀρνὶ ἢ κοτόπουλο, πῆγα κι' ἐγὼ νὰ
τὸν βρῶ. Καὶ τὸν βρήκα πραγματικῶς
μπροστὰ ἔς ἓνα κρεοπωλεῖο, ἀνακατεμένο
μὲ τὸν κόσμον καὶ περιμένοντα τὴ σειρά
του. Ἀνακατεῦθηκα κι' ἐγὼ καὶ μπόρεσα
νὰ σταθῶ ἀπὸ πίσω του, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ
καθόλου. Γιατί δὲν κοίταζε παρὰ μπροστὰ
του, μὲ κάποια ἐκσταση, τὰ κρέατα πού
ἐπαίρναν οἱ ἄλλοι, κι' οὔτε εἶχε καμμιά
ὑποψία πὼς θὰ πῆγαινα ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ
βράδυ ξεπότηδες.

Ἐπιτέλος ἦλθε κι' ἡ σειρά του. —τὴν
πῆρε μάλιστα ἀπὸ ἓναν ὑπρέτη, πού ὑπο-
χώρησε, —καί, δείχνοντας στὸ χασάπη ἓνα
τέταρτο ἀρνιού, κρεμασμένο ἀπὸ ἓνα στή-
γελι, τὸν ρώτησε :

— Πόσο ἢ οὐκ ;
— Δώδεκα, τοῦ ἀποκρίθηκε ξερά.
— Δραχμὲς ;! ἔκαμε μ' ἐκπληξή.
— Ἀμὲ τί; δεκαῖρες ;
— Δώδεκα δραχμὲς αὐτὸ τὸ ψοφή-
μι ;!...
— Ἀν ἀρέσῃ . . . ἂν δὲν ἀρέσῃ,
ἄλλος !...

— Καλὰ, ζυγισέ μου το . . . Μὰ ὄχι,
καίρμενε, δώδεκα, . . . δέκα θὰ στὸ πλη-
ρώσω.

Ὁ χασάπης, πού εἶχε ξεκρεμάσει ἐ-
κεῖνο τὸ κομμάτι, τὸ ζυγίσε, λέγοντας :

— Δὲν κάνει ! . . . Ὅριστε ! . . . Μία κι'
ἐνατό . . . Δεκαπέντε τὸ ὅλο . . . Ἐμπρός!

Κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸ παραδώσῃ.
Ὁ ἀνεψιός μου ὁμῶς οὔτε λεπτὰ ἔβγαξε
νὰ πληρώσῃ, οὔτε πρόθυμος φαινόταν νὰ
τὸ παραλάβῃ. Τὸ κοίταζε διστακτικὰ καὶ
τῷόρισε βέβαια πολὺ λίγο καὶ πολὺ ἱσχνό
γιὰ τρία ὁλόκληρα πεντόδραχμα.

— Δώδεκα δραχμὲς θὰ σοῦ δώσω, εἶπε
τέλος.

— Εἴπαμε ! δὲν κάνει !
— Δώδεκα καὶ πενήντα !
— Οὐφ ! χτικιὸ εἶσαι, κύριος ! Τὸ θέ-
λεις ἢ ὄχι ;

— Ἐγὼ εἶμαι χτικιό, ἢ ἐσεῖς εἶσα-
στε αἰσχροκερδεῖς ; ἀποκρίθηκε μὲ θυμὸ
ὁ ἀνεψιός μου.

Δὲν ἔξερω τί θὰ τοῦλεγε, ἢ μάλλον τί
θὰ τοῦ ἔκανε τώρα ὁ χασάπης, ἂν δὲν φα-
νερινόμουν—ἦταν καιρός, — καὶ δὲν ἔμ-
παινα στὴ μέση ἐγὼ.

— Δός μου τὸ μὲνα ! φώναξα, πετώντας
τρία πεντόδραχμα στὸ χασάπη, ὁ κύριος
δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ψωνίσῃ.

— Μαῖ ! ἔκαμε μόνο ὁ ἀνεψιός μου.

— Καὶ μὰς βρέζει κιόλα ! μουρμούρισε
ὁ χασάπης.

Πῆρα τὸ κρέας, τυλιγμένο καλὰ σὲ δύο
ἐφημερίδες, πῆρα καὶ τὸν ἀνεψιό μου, σα-
στισμένο λιγάκι καὶ ντροπισμένο, καὶ
βγήκαμε ἀπὸ τὸν κύκλο ἐκεῖνο.

— Ἐλα λοιπόν νὰ σὲ μάθω νὰ ψωνί-
ζης ! . . . τοῦ εἶπα.

— Μὰ μὲ μάθετε, ψιθύρισε. Δὲ μὲ
μάθετε ; . . . Νὰ παίρνω ὅ,τι μοῦ δίνουν
καὶ νὰ δίνω ὅσο μοῦ γυρεύουν. Ἔτσι ;

— Καθόλου ! τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἀναγ-
κάσθηκε νὰ πάρω αὐτὸ τὸ κρέας, πού πραγ-
ματικῶς δὲν εἶναι καὶ περίφημο, γιὰ νὰ
μὴ φᾶς καὶ ἐξύλο ἀπὸ τὸ χασάπη. Τρώγε-
ται ὁμῶς—τὸ κρέας ἐννοῶ,—καὶ γιὰ σή-
μερα θάρκεσθῃς ἔς αὐτό. Τί ἄλλο σοῦ εἶπε
νὰ ψωνίσῃς ἢ μαῖμμά ;

— Μῆλα καὶ κάστανα . . . ἀπὸ δύο
ὁκάδες.

— Καλὰ, πῆμα.

Σταματήσαμε στὸ πρῶτο μονάδικο, πού
μοῦ φάνταξαν τὰ μῆλα του, κι' εἶπα στὸν
ἀνεψιό μου δυνατὰ :

— Νὰ ὠραῖα μῆλα ! . . . Σ' αὐτὸ τὸ
μονάδικο, ἔξερεις, πάντα βρίσκεις τὰ καλύ-
τερα φρούτα τῆς ἐποχῆς.

Τάκουσε ὁ μονάδης, καλακεύθηκε φυ-
σικὰ πολὺ, κι' ἀμέσως γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Για ὅς ἐχω καὶ καλύτερα . . .
Περάστε ἀπὸ μέσα . . . Γιάννη ! περιποι-
ήσου τὸν κύριο . . . Μῆλα θέλει !

Μπήκαμε μέσα στὸ μαγαζί κι' ὁ Γιάν-
νης μὰς ἔδειξε κάτι μῆλα πολὺ ἀνώ-
τερα πραγματικῶς ἀπὸ κείνα πού εἶδαμε
ἀπέξω. Ἦταν τὰ διαλεκτὰ, τὰ φυλαγμένα.

Τοῦ εἶπα νὰ μοῦ βάλῃ δύο ὁκάδες κι'
εἶπα τὸν ρώτησα πόσο κάνουν.

— Τρεῖς δραχμὲς μόνον ! μοῦ ἀποκρίθηκε.

— Ἦ ὀχι !... ἄρχισε πάλι νὰ λέῃ ὁ
ἀνεψιός μου.

Τοῦ ἐγενεφα ἄγρια νὰ σιωπᾷς κι' εἶπα
δυνατὰ :

— Ἀκριβόταυνα εἶναι, μὰ ἀξίζουν . . .

Ὅταν βρισκῇ κανεὶς καλὸ πρᾶγμα, πρέ-
πει νὰ τὸ καλοπληρώνῃ.

Τάκουσε κι' αὐτὸ ὁ ἀπέξω μονάδης κι'
ἀμέσως εἶπε τοῦ Γιάννη του :

— Δυὸ κι' ὀγδόντα θὰ τὰ πληρώσῃ ὁ
κύριος !

Δὲν χρειάστηκε τίποτ' ἄλλο. Πῆραμε
τὰ καλύτερα μῆλα, τὰ πληρώσαμε ὅσο
μποροῦσε φτηνότερα καὶ φύγαμε ἀπὸ τὸ
μονάδικο, καληγυκτίζοντας φιλικώτατα.

— Ἀ ! ξεχάσαμε τὰ κάστανα ! εἶπε ὁ
ἀνεψιός μου.

— Δὲν τὰ ξεχάσα καθόλου, τοῦ ἀποκρίθη-
κα. Ἀλλὰ τὰ κάστανα εἶναι πιά δική σου
δουλειά. Νά, πάρε τὸ κρέας σου, πάρε τὰ
μῆλα σου καὶ πῆγαινε νὰ ψωνίσῃς ὅ,τι
ἄλλο θέλῃς μὲ τὸν τρόπο πού σοῦ ἔδειξα.
Πίστεψε ὅτι δὲν ὑπάρχει καλύτερος ! Ἀν-
τίο καὶ καλὴ ἐπιτυχία !

Μ' αὐτὸ τὸν ἄρρησα, γιὰ νὰ γυρίσω στὸ
σπίτι. Κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸν εἶδα,
τὸν ρώτησα τί ἀπόλαυσε.

— Θαύματα ! μοῦ ἀποκρίθηκε κατεν-
θουσιασμένος. Βρήκα κάτι περίφημα κρη-
τικὰ κάστανα καί, τὰ γλυκάθηκα, ψώνισα
καὶ τυρί, καὶ βούτυρο ἔξοχο. Τί περίεργο,
ἀλήθεια ! Μ' ἓνα καλὸ λόγο, φανερώνου-
σαν ἀμέσως τὰ καλύτερα πράγματα ! Καί
μ' ἓναν ἄλλο, εἶχα πάντα καὶ μιὰ ἐκ-
πνοὴ στὴν τιμὴ. Ὁ τρόπος εἶναι τὸ πᾶν !

— Καλὰ πού τὸ κατάλαβες, ἀνεψιέ...
Μὲ τὸ ἄγριο, μὲ τὸ κακὸ, μὲ τὸ ἀπότο-
μο, μὲ τὸ βάνασο, ἐννοῖα σου καὶ δὲν κά-
νει κανέναν τίποτα. Ἐκτός ὅταν ἔχῃ τὴ
δύναμη νὰ εἶναι τύραννος, πού βέβαια δὲν
τὴν ἔχουν ὅλοι . . . Μὴν ξεχνᾷς τί εἶπε
ἓνας μεγάλος φιλόσοφος : Ὅχι μόνον τοὺς
ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα, καὶ αὐτὰ τὰ
ψυχα πρέπει νὰ τὰ μεταχειρίζεται κανένας
μαλακὰ. Δοκίμασε ν' ἀποσπᾷς ἓνα καρ-
φί, φυτεμένο βαθεῖα ἔς ἓνα ξύλο. Ἄν πά-
ρῃς τὴν τανάλια κι' ἀρχίσῃς νὰ τρα-
βάς μὲ βία, μὲ φούρια, μάνυπομονησίᾳ,
θάρρῃς καὶ θὰ βασανισθῇς πολὺ. Ἐνῶ
ἂν τὸ πιάσῃς μὲ τὴν ἡσυχία σου, καλὰ,
γερά, καὶ τὸ τραβήξῃς ἴσια, προσεκτικὰ, ὑπο-
μονητικὰ, γλυκά, θὰ βγῇ πολὺ εὐκολώτερα
καὶ γρηγορώτερα. Ἔτσι σὲ ὅλα. Ὁ χα-
σάπης ἦταν ἓνα καρφί, πού ἐσὺ τὸ ἐπια-
σες μὲ τὸν πρῶτο τρόπο ! κι' ὁ μονάδης
ἦταν ἓν' ἄλλο, πού ἐγὼ τὸ ἐπίασα μὲ τὸν
δεύτερο. Κι' εἶδες τὸ ἀποτέλεσμα : τὸ
δικό σου δὲν βγήκε ! κόντεψε μάλιστα καὶ
νὰ σοῦ τρυπήσῃ τὸ δάκτυλο. Τὸ δικό μου
ὁμῶς βγήκε μιὰ χαρά.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φωῦχτερσλέμπεν]

54.

«Δὲν ἔξερω... μὰ θὰ αἰσθανόμουν περισ-
σότερη φρίκη γιὰ ἓνα μαῦρο φαριμάκι
παρὰ γιὰ ἓνα διάφανο νερὸ σὰν καὶ
τοῦτο». (*), λέγει μιὰ νέα κόρη ἔς ἓνα
δοῦμα τῆς Κλέρας Γκαζούλ, πού ἐτοιμά-
ζεται ναυτοκτονήσῃ καὶ κοιτάζει τὸ δη-
λητήριο πού θὰ πιῇ. Τὰ λόγια αὐτὰ μὰς
δίνουν σπουδαῖο δίδαγμα. Τὸ πᾶν φαρ-
μάκι ἀπὸ τὸ χεῖμα πού δίνουμε στὰ
πράγματα τὰ προορισμένα γιὰ μᾶς.

(*) Στὸ ἀρχαῖο γαλλικὸν : Je ne sais...
mais j'aurais plus d'honneur d'un poison noir
que d'une eau transparente comme celle-ci.

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' (Συνέχεια).

Σὲ ποιά ἄραγε ἀπὸ τίς βίλλες αὐτὲς
κατοικεῖ ἡ κυρία Μίλλιγκαν μὲ τὸν Ἀρ-
θούρο καὶ μὲ τὴ Λίτσα ;...

Ἐπιτέλους φθάνουμε καὶ στὸ Βεβαί.
Ἦταν καιρός. Δὲν εἶχαμε στὴν τσέπη
παρὰ δεκαπέντε λεπτὰ καὶ τὰ παπούτσια
μας δὲν εἶχαν πιά σόλες.

Ἀλλὰ τὸ Βεβαί δὲν εἶναι κανένα χω-
ριουδάκι, ὅπως τὸ φαντασθήκαμε στὴν
ἀρχή. Εἶναι πόλη καὶ μεγάλη. Γιατί
μια ὁλόκληρη σειρά ἀπὸ χωριά καὶ προά-
στεια, — Μπλοναί, Κορσιέ, Κλαραν καὶ
ὡς τὸ Βιλνέδ.

Ποῦ νὰ πρωτοψάξουμε ; Ἀρχίσαμε νὰ
ρωτοῦμε : Ἐρετε πού κάθεται κάποια κυρία
Μίλλιγκαν, Ἀγγλίδου, μ' ἓνα
ἄρρωστο ἀγόρι κι' ἓνα βου-
βὸ κορίτσι ; Μὰ γρήγορα
καταλάβαμε πὼς αὐτὸ δὲν
ἦταν καθόλου πρακτικόν.
Τὸ Βεβαί καὶ τὰ περί-
χωρα τῆς λίμνης κατοι-
κούνται ἀπὸ τόσους Ἀγ-
γλους κι' Ἀγγλίδες, πού
θᾶλεγε κανεὶς πὼς εἶναι
κανένα προάστειο τοῦ Λον-
δίνου.

Τὸ καλύτερο λοιπὸν θά-
ταν νὰ ψάξουμε καὶ νὰ ἐπι-
σκεφθοῦμε μόνον μας ὅλα
τὰ σπίτια, ὅπου κατοικοῦ-
σαν ξένοι. Καὶ μὰ τὴν ἀλή-
θειαν, αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ
δύσκολο φτάνει νὰ γυρίσαμε
ὅλους τοὺς δρόμους παί-
ζοντας τὰ κομμάτια μας.

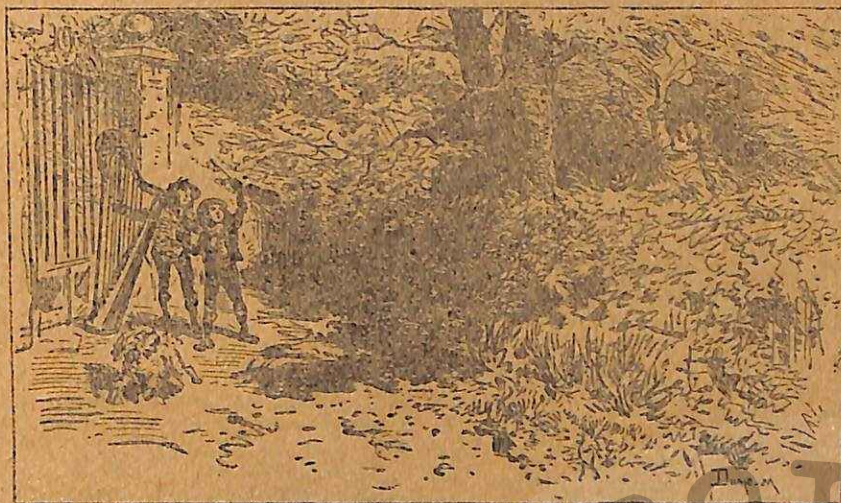
Σὲ μιὰ μέρα, τριγυρίζαμε ἔτσι ὅλο τὸ
Βεβαί καὶ κάναμε μιὰ καλὴ εἴσπραξι.
Ἀλλήν φορὰ, ὅταν εἶχαμε νὰ μαζέψουμε
γιὰ τὴν ἀγαλάδα τῆς μάννας-Μπαρμπε-
ρίνας ἢ γιὰ τὴν κοῦκλα τῆς Λίτσας, αὐτὸ
θὰ μὰς ἔκανε μεγάλη χαρά. Τώρα ὁμῶς
δὲν κυνηγοῦσαμε λεπτὰ... Μόνον τὴν κυρία
Μίλλιγκαν θέλαμε κι' αὐτηνῆς, ἐκεῖνη
τὴν ἡμέρα, δὲν ἀνακαλύψαμε πούθενά
οὔτε ἕντος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐξακολούθησαμε νὰ
ψάχνουμε στὰ περίχωρα τοῦ Βεβαί, πη-
γαίνοντας ἴσια μπροστὰ μας καὶ παίζοντας
κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν πιδ ὁμορφῶν
σπιτιῶν, εἴτε ἀνοιχτὰ εἴτε κλεισμένα. Ἀλλὰ
τὸ βράδυ γυρίσαμε ἀπρακτοὶ σὰν καὶ χθές.
Κι' ὁμῶς εἶχαμε πᾶσι ἀπ' τὴ λίμνη ὡς τὸ
βουνὸ κι' ἀπ' τὸ βουνὸ ὡς τὴ λίμνη, κοιτά-
ζοντας γύρω μας καὶ ρωτῶντας κάθε ἀν-
θρώπο, πού τὸ ἀγαθὸ του πρόσωπο μὰς ἔ-
λεγε πὼς ὅταν πρόθυμος νὰ μὰς ἀκούσῃ
καὶ νὰ μὰς ἀπαντήσῃ.

Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, μὰς ἔδωσαν δύο
ψεύτικες ἐλπίδες, λέγοντάς μας πὼς χω-
ρὶς νὰ ξέρουν τὸνομά της, ἐγγνώριζαν
καλὰ τὴν κυρία πού ζητοῦσαμε. Τὴ μιὰ
φορὰ, μὰς ἔστειλαν σὲ μιὰ βίλλα κτισμένη
στὸ βουνό. Τὴν ἄλλη, μὰς ἐδεβαίωσαν πὼς
κάθεται στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Πῆγαμε
καὶ στὰ δύο μέρη, ὅπου πραγματικῶς βρή-
καμε Ἀγγλίδες, ἀλλὰ καμμιά δὲν ἦταν ἡ
κυρία Μίλλιγκαν !

Ἀφοῦ ψάξαμε καλὰ ὅλα τὰ περίχωρα
τοῦ Βεβαί, ἀπομακρυνθήκαμε λίγο πρὸς
τὸ μέρος τοῦ Κλαραν καὶ τοῦ Μοντραί,
λυπημένοι γιὰ τὴν ἀποτυχία, ἀλλ' ὄχι κι'
ἀπελπισμένοι. Αὐτὸ πού δὲν πετύχαμε τὴ
μιὰ μέρα, θὰ τὸ πετύχαίναμε τὴν ἄλλη.

Περπατοῦσαμε πότε σὲ δρόμους περιω-
ρισμένους ἀπὸ τοίχους περιβολιῶν, πότε
σὲ μονοπάτια χαρμαμένα μέσα σ' ἀμπέλια
καὶ σὲ δασοχώρους, πότε σὲ δρόμους ἡ-
συχωμένους ἀπὸ πελώριες καστανιές, πού τὸ
πυκνὸ τους φύλλωμα, ἐμποδίζοντας τὸ φῶς

«Ἦταν ἡ Λίτσα !» (Σελ. 381, στ. γ')

καὶ τὸν ἀέρα, δὲν ἄφινε νὰ εὐφρανῇ κατω-
ἀπὸ τὸ θόλο τους παρὰ ἓνα βελούδινο
βρόδυ. Σὲ κάθε βῆμα, ἀπαντοῦσαμε καὶ μιὰ
καγγελοπόρτα, ξύλινη ἢ αἰδερνίτη, κι' ἀπὸ
κεῖ βλέπαμε δρομάκια κήπων καλοστρω-
μένα μὲ ἄμμο, πού τριγύριζαν τελοῦτες
φυτεμένες ἀπὸ χαμοδεγδρά καὶ λουλούδια.
Καὶ στὸ βάθος κυρμένο μέσα στὰ πρα-
σινάδες φαινόταν κανένα πλοῦσιον σπίτι ἢ
κομψὸ σπιτάκι, στολισμένο μὲ γυρλάντες
ἀπὸ κισσοῦς. Καὶ σχεδὸν κάθε σπιτί ἢ
σπιτάκι εἶχε, ἀναμειγνύοντα τὰ δένδρα ἢ
τὰ δασοδάκια, τὴ θέα του πρὸς τὴ λίμνη
γὰλάζια λίμνη μ' ἓνα πλαίσιο ἀπὸ σκό-
ρα βουνά.

Αὐτὰ τὰ περίβολα ἦταν συχνὰ ἢ ἀπελ-
πισία μας, γιὰτὶ μὰς κρατοῦσαν σὲ μεγά-
λῃ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ μὰς ἐμ-
πόδιζαν νὰ κυνηγήναμε ἀπὸ κείνους πού
κατοικοῦσαν μέσα, ἂν δὲν παίζαμε καὶ δὲν
τραγουδοῦσαμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμιν,
πρᾶγμα, πού στὸ τέλος μὰς κούραζε πολὺ.

Ἐν' ἀπόγεμα, δίναμε ἔτσι ἓνα κομμάτι

το στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔχοντας μπρο-
στὰ μας μιὰ καγγελοπόρτα, πού γι' ἀγά-
πη τῆς τραγουδοῦσαμε, κι' ἀπὸ πίσω μας
ἓναν τοίχο, πού δὲν μὰς ἐννοιαζε καθό-
λου. Εἶχα τραγουδήσει πολὺ δυνατὰ τὴν
πρῶτη στροφή τῆς ναπολιτάνικης καντσον-
έττας μου :

Κλειστὸ παράθυρο, σκλήρην παρθένα,
Γιὰ σὰς τί δάκρυα ποῦ'χω χυμένα...

κι' ἐτοιμαζόμουν ν' ἀρχίσω τὴ δεύτερη,
ὅταν ἄξαφνα ἀκούμε, πίσω ἀπὸ κείνον τὸν
τοίχο, μιὰ κραυγὴ. Ἐπειτα, μιὰ φωνὴ
παράξενη ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ σιγά-σιγά
τὴ δεύτερη στροφή τῆς καντσονέττας :

Μποῦν τὰ ῥόδα σου κι' οἱ ἄστροι κοῖνοι,
Νὰ βγῇ ἡ ἀφέντρα τους νὰ τὰ ποτίσῃ...

Τίνος νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ φωνή ;

— Ὁ Ἀρθούρος ! ἔκαμε ὁ Μαντίας.

Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἦταν ὁ Ἀρθούρος, δὲν
ἀναγνώρισα τὴ φωνὴν τοῦ καὶ ὅμως ὁ Κά-
πης ἔβγαλε πινυμένα γαυγισματάκια κι'
ἔδειχνε ὅλα τὰ σημάδια μιᾶς μεγάλης
χαρᾶς, κηρύττοντας ἀπάνω
στὸν τοίχο.

Ἀνίκανος νὰ συγκρατῇ
θῶ, φώναζε :

— Ποῖος τραγουδαί
ἐκεῖ !

Κι' ἡ φωνὴ ἀποκρίθηκε :

— Ρεμὴ !

Ἀντὶ γι' ἀπάντησιν τῶ-
νομά μου. Κοιταχθήκαμε
κατάπληκτοι ὁ Μαντίας κι'
ἐγὼ.

Καθὼς στεκόμαστε ἐτοι-
μασμένοι, ὁ ἓνας ἀντι-
κοῦ στὸν ἄλλο, εἶδα πίσω
ἀπὸ τὸ Μαντίαν, στὸ τέλος
τοῦ τοίχου καὶ πάνω ἀπὸ
ἓνα χαμηλὸ πράχτη, ἓνα
ἄστρο μαντήλι πού κομμά-
τιζε στὸν ἀέρα. Γέξαμε

ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μόνον ἀφοῦ φθάσαμε στὸ πράχτη, μπο-
ρεσαμε νὰ τοῦμε σὲ ποῖον ἀνῆκε τὸ γὰρ,
πού κουνούσε τὸ μαντήλι. Ἦταν ὁ Λίτσα !

Τὴ βρήκαμε τελοσπάντων καί, καὶ μ'
αὐτῇ, τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρ-
θούρο !...

Ἀλλὰ ποῖος εἶχε τραγουδήσῃ ; Αὐτὴν
τὴν ἐρώτησιν τῆς κάναμε καὶ ὁ Μαντίας
κι' ἐγὼ, μὲτὶς μποροῦσαμε νὰ μιλήσουμε.

— Ἐγὼ, μὰς εἶπε.

Ἦ ἡ Λίτσα τραγουδοῦσα ! Ἦ ἡ Λίτσα μι-
λοῦσα ! Ἀλήθεια, πολλὰς φορὰς εἶχ' ἀκού-
σει νὰ λέει πὼς ἡ Λίτσα θὰ ἐναντιότανε μιὰ
μέρα τὴ καλὰ της, κι' ἴσως ἀπὸ τὸν ἡλο-
νισμό μίτς μεγάλης συγκίνησῃς. Ἀλλὰ δὲν
τὸ πολυτίστησα. Νὰ ὁμῶς πού ἦταν δυνατὸν
νὰ πού μίλησε ἡ Λίτσα νὰ πού ἔγινε τὸ
θαῦμα. Αὐτὸ, πού μ' ἀκούσε ἄξαφνα νὰ τρα-
γουδῶ καὶ πού μὲ εἶδε παλὶ μπροστὰ της,
ἐνῶ μὲ θεωροῦσε ἴσως χαμένο γιὰ πάντα,
αὐτὸ ἦταν ἡ μεγάλη συγκίνησιν, ὁ κλονισμός.
(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

"Αγνώστως ήταν κι' ἄσπιλος
στοὺς μύριους ποὺ περῶνε.
Μά, σὰν τὴν γίκη ἀκρόβου
θῆλῃς ὁ πρῶτος νῆαναι,
τὴν εἰδηση σὴν μακρὴν
τὴν πόλιν τοῦ γὰ φέρη.
Καὶ κίνησε ὁ περὶφανος
δρομέας, κ' εἶχε στὸ χεῖρ
Δάφνη μ' ἅπ' τὴν ἀδιάκοπη
τρεχάλα δίχως στάση,
Πέθανε, σὰ στοῦ δρομίου τοῦ
τὸ τέλος πᾶν εἶχε φτάσει.
Εὐτυχισμένος ποὺ μπορεῖ,
σὰ σὸν δρομὸν τοῦ φτάνει,
ἔχοντας μέσα στὴν καρδίᾳ
τὴ φλόγα, νὰ πεθάνῃ
Καὶ σφίγγοντας τὴν φοινικίᾳ
στὸ χεῖρ τὸ στεφάνι!
(Μετάρραση) Κύνος

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Μετ' στὸ πικεῖνο δωμάτιο εἶμαι
μόνος. Ἐξω ὁ ἀνεμὸς βογγᾷ σὲ
τόπο ποὺ σὺ φέρνεις ἀνταρξία,
στὴ θεῖα αὐτὴ στιγμὴ τῆς ἀνά-
μνησης.

Περσασμένα τώρα τὰ μεσάνυ-
χτα, μόνος, ξεσταλίζω τὰ παλιὰ
καὶ βλέπω τὸν δαυτὸ μου σὰ σκιά,
σκιά ἀφαστίας ποὺ χάθηκεν
πάντα... "Ἦμουν ἓνα τόσο-δὰ
παιδάκι, ποὺ πάντα ἐπῆναν τὴ
γιαγιά μου ἅπ' τὰ φουστάνια καὶ
κρεμομουνά διπλά της. Θυμάμαι
σὰν δνέτο τὰ χειμωνιάτικα βρά-
δια,

ντ' Ὀρο. — ἡ Πίστις-Πατρίς με Πρωτ. Α. Μισοτοράντζα, Γιάν. Ἀγιά, Ἰαπόλλι Χουσανδρ., Ὁρ. Ἀνδριαν. Ρασιπούνι, Γουλιαν. Νε. — ὁ Πογκιμ. Ἀλβέρτος με Ἑλπιδοφόρον. Ἀργάνταχ, Ἀνταριάν. — ἡ Παυλῆνιος Ἑλπίς με Μαυρομύταν, Ματωμένην Δόυν.

Ἡ Ἀνάστασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της. Α. Πολυξ. (ἡ «Περικλέης» δὲν ἐτυπώθησαν μόνο στο θέ.τρο παίξιμην) Ἀσπρ. (τὸ ἔσπελον) Ὁγγιστὴν (τὸ μετὰ τὴν ἐντύπωση ἐγγύριση τὴν μαρτὴ σου καὶ σ' ευχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε.) Μαργαρίταν Α. Γ. (τὰ περιμένα λοιπὸν με τὸ ἄλλο Ταχυδρομεῖο) Ζακυνθινὸ Ἀποστολὴ (καλῶς ἤλθε! ἐλπίζω νὰ σὲ ἴδω) Νάσον Α. Ρ. (διεθιζομένη) Ρόδον τῆς Ρόδου (ὅχι καμμιὰ παρεγγύς γράφει μου ὅταν μπορῇ.) Μαργαρίτην Σελήνην (ἔσπελον μὲ καὶ ὁ κ.Φ. κυριάζει ἐν εἰνὰ Ζακυνθινὸς) Μαργαρίτα (καλῶς νὰ ἴδῃς!) Κων. Α. Τριανταφ. (νὰ ἔλθῃ καὶ ἔσπελον) Δοιελ. Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Σερροποποδὸν καὶ. κτλ.

Ἀντιποδὸς Χαρομένη, Νικομάχη, Αἰδ.ν. Κασσιανή Ι. Κ. (ἔλθῃ ευχαριστῶ.)

Ἐνδοξο Μεσολογγιτικῆ, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Θεοδώραν Γ. Μιχαήλ (ἔσπελον.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην Ὀκτωβρίου, δαπάνησω εἰς τὸ προσχέτι.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περίοδου (1879—1893) ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμοις ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ 2 ἔτις ὀκτώ: 5ος, 7ος, 12ος, 11ος, 18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. Ἐκαστος τόμος δαχ. 5, τοχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος δαχ. 5,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 5 60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περίοδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 εν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἀρσφας δρ. 15 καὶ σαμμένος δρ. 17. Ταχυδρομικῶς καὶ ἐκαστον τομου προσοφτετα εἰς τὸς ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν διὰ τὸ 50 ὁ ἀρσφας καὶ δρ. 1,50 ὁ σαμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰς ἀρσφας εἰς τὸς σαμμένους.

ΒΙΒΛΙΟΝΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΡΗΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγ. πτῆς (με 60 εἰκόνες) α.μ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 2. Τὸ Ὁμα τοῦ Φθόνου (με 20 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. 6,50. Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποίημα) δρ. 3 καὶ ταχυδρομ. 3,30. Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομὶμα) ἑκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρομ. 0,55. Πρὸς δὲ Νικίον (με 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50. Ὁ Παιδοποιεῖν (με 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50. Ὑπὲρ Πατρὸς (με 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέγραμ. τοῦ 1910 ἀναγνωσμοῦ λύσεων Σπυριδίου — Νοεμβρίου Αἰ. λύσεις δυνάμει τῆς 31ης Ἀπριλίου ἄλλα καὶ πρὸς τῆς ἀποδοτικῆς ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύσῃ ὅσας καὶ τὸν ἀπογοινομένων φύλλων.]

666. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Διὰ τὸ πᾶντων πρόθεσις.
Τὸ ἄλλο θὰ τὸ πλάσῃ.
Κι' ἀγαπητότατο ὄνομα
Θὰ ὀρῇ καὶ θὰ θαυμάσῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Διαβολοποιδοῦ

667. Διὰ τοῦ Στοιχειώδους

Νησὶ παίρνει ἑκατοστό
Καὶ τὸ ἀποκαταλίσῃ
Κι' ἐνὰ σύνδεσμο καὶνὸ
Ἐστὶ σχηματίζω.

Τοῦ συνδέσμου πάλι α τοῦ

Ἀποκόπῃ τὸ κεφάλι,

Κι' ἀπ' τὴν Αἴγυπτον θέρῃ

Ἀπροσδόκητος προβάλλει.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

668. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Χι καὶ βγάλε Βῆτα

Καὶ τ' Ὁμέγα κάμε Ο,

Κι' ἀπὸ ἀμφίδρονον γινώσκῃ.

Ὁσογὰν αἰχμηρὸν γιὰ κοίτα,

Σὲ τσιματὴ καὶ κἀνέῃς ἐδ'!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ ἰονικοῦ Ἑλληνομοῦ

669. Δημιῶν εἰς Ἀντίμα

Ἀψυχο, ψυχὴ δὲν ἔχει.

Μὰ ψυχὴς παίρνει καὶ τρέχει.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ζακυνθ. Διαβ. λαν.

670. Παράλληλ. ἀρραμιν

Π *** Σ Ναντικατασταθῶν οἱ

Λ *** Σ ὀστερῆσκει διὰ γραμ-

Π *** Σ μάτων οὐτως ὥστε νάνα-

Θ *** Σ γινώσκονται δώδεκα

Τ *** Σ ἐν βλα λέξεις, πέντε ὀ-

ριζοντίες καὶ ἑπτὰ καθεῖως.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δημ. Γ. Κούλα

671. Συναριθμὸν εἰς τὸν

*** = Ἀντοκρ. τ. Βυ. ἀντίου

*** = Πόλις τῆς Σικελίας.

*** = Φυσικὸν φαινόμενον.

* = Ἀντωνυμία.

Καὶ καθεῖως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀρσφ.

672. Κρυπτογραφία

1234567 = Ἀρχαία Βασιλίσσα.

25615 = Ἀντωνυμία.

34525 = Νῆσος.

4145 = Ὁμηρικὸς ἥρωας

564515 = Σταθμός

6431625 = Ἱστορικὸς

754145 = Προσφύτης

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀντιστοφίλου

673—677. Μαγικὸν Ἰεράμα.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἑνὸς γράμματος ἑκα-

στής τῶν κατέρωθεν λέξεων δι' ἑνὸς ἄλ-

λου, πάντ' ἐν τοῦ α τοῦ, νὰ σχηματι-

σθῶν ἔνεν ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό-

σαι λέξεις:

Θεός, ἄρτος, πόθος, σῆμα

φόρος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου

678. Πόβηται.

Νὰ εὐρεθῶν οἱ δύο ἀριθμοί, οἱ

ὅποιοι, ἐν εἰς τὸν πρῶτον προστεθῇ

τὸ ἡμισυ τοῦ δευτέρου καὶ εἰς τὸν δευ-

τερον τὸ τρίτον τοῦ πρῶτου, δίδουν γε-

νικὸν ἀριθμὸν τὸν ἀριθμὸν 14.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀνδριαν. Ἀν. ἔσφας

679. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τὸν κατωθι

ζητοῦμενον λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευ-

τέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω

καθεῖς, ἀποτελοῦν μεγάλην Ἑρπαι-

κὴν πρωτεύουσαν:

1. Ἀγρίον ζῶον 2. Δυσάρεστον αἰ-

σθημα 3. Ὅρος τῆς Ἀττικῆς 4. Ἀρ-

γαῖος Ἱστορικὸς 5. Μακεδονικὴ χερ-

σὸνσος 6. Ἀρχαῖος περιηγητὴς 7.

Ἀρχαῖος τοῦς 8. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Ὑπερφ. Ἑλληνίδος

680. Φωνηεντολογία

* - ρ λ γ γ ρ - δ γ - ν - ν μ

Ἐστάλη ἀπὸ Γε. Α. Κακαμάνη

681. Γεῖφρος

Ο τ ι μ Ο

Ο τ ι μ :: τ ι μ Ο

Ο τ ι μ Ο

Ο

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀνακτοσούρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 34

487. Καρότο (κάρο, τό.) — 488. Ἀ-

σπασία (σ, Σπ, σι, α.) 489. Αἴγυπτον-

Αἴγυπτον — 49. Μισός — μίσος.

491 ΣΙΜΩΝ 49. ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

ΝΗΦΟΣ (Ἑβρ., ἴσως, οἱ,

ΜΗΛΟΣ στέας, Ἀσία.) — 493

ΙΑΣΩΝ — 497. Διὰ τοῦ Θ.

ΣΑΠΦΩ καὶ θ ὡς, θ ἔρως,

θ ἔρως, θ ὄλεος (θ π ὄλεος, θ ν-

θ ν. — 498. Λισσαβών, Χριστιανία,

Μόνα, ον, Βενετία. — 499. ΦΩΛΙΣΤΟΣ

ΑΒΥΣΙΝΙΑ (Ἡρ' ἄλλος, Φόβος, ἄλγος,

ἴσως, Σίνος, Τήνος, Ὀφει Σπάρ-

τος.) — 500. Δόξα σου, Κύριε, δόξα σου.

— 501. Φί λ ε ι ὡς μ ι σ ῆ σ α γ,

μ ι σ ε ι ὡς φ ι λ ῆ σ α γ. (φίλη-δότη-

σ' εἰς ὄν - μισή - ὀσφύ - λ' εἰς ὄν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Κ' — 360)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ με

ὅποιοι μοῦ πρτείνῃ:

ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

[Κ' 361]

Σύλλογος «ΒΡΟΝΤΗ» — Διαπλα-

στική «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ἐ-

συμμάχησαν

Στεναγμὸς τοῦ Λάου

Πειρικὸν Διαβολάκι

[Κ' — 62]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΑΣ»

Ἀνάστασις Διαπλάσεως. — Ἀνακάλυψις

Φεβδονόμων. — Δημοφύρισμα. —

Ἀναμεινὰτε ὀνόματα καὶ ἐκπλήξῃς!

[Κ' — 331]

Δεῖν Ἐκπονευτὴ, πόσο μοιάζετε

Τίς μπάμνεις! — Κ — Σ — Σ.

[Κ' — 363]

Ἀνταλλάσσω c. p., M. M. καὶ εἰς

τὴν Γερμανικὴν με ὅλους, ἀπ' ἐ-

θείας. — Θύελλα, τί γίνεσαι;

Διαβάτης, p. r. ΘΗΒΑΙ

[Κ' — 364]

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σύλλογος ἐν Ἀθήναις

Διαπλάσσω!... Ἐγγραφεῖς

μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι στὸν ΠΑ-

ΝΥΣΧΥΡΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΜΑΣ, ζητοῦ-

τες κατασταστικὸν δωρεάν. Ἀπευθύν-

ῶντε: Κων. Δευκαδίτην, Σμολένσκη 26.

Ὁ Πρόεδρος:

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

[Κ' — 365]

Ἀγνοεῖτε, Ρόδιον Κάλυξ ἀποκαλυφθ-

ε. Γιὰ ἐνδιαφέρον σὰς ευχαριστῶ

θερμῶς φρονίστε κιόλας!

Μερίμνα τῆς Νίκης

[Κ' — 366]

Ευχαριστῶ ὅσους μ' ἐυχθήσαν γιὰ τὴν

γιότητά μου. — Δημ. Σ. Κόκκινος

[Κ' — 367]

ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΑΣ

ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΑΣ

[Κ' — 368]

Γωνιά, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας

Τάδε, Νέλλε, καὶ ἡμῶς σὰς ἐ-

ρυχα, γιὰ τὴν εἰρήνῃ ῥασιπούνι.

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

[Κ' — 369]

Σβέντζε, στὴν ἀληθινὰ τραγικὴ καὶ

Σ γελόια μπλόφα τοῦ Πλάτωνος δὲν

ὑπῆρξαν θύματα τῆς γιὰ τὴν ἐκείνη τῇ

ἡμέρᾳ δὲν ἐκάναν τίποτε ἄλλο, παρὰ

τὸν Κυριακάτικο κερπικὸν μας.

[Κ' — 370]

Διαπλάσσω, ἀνταλλάσσωμεν καρ-

ποστάλ. Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλο-

γραφοῦμεν. Γράφετε: Πρίγκιπα Ἀλ-

βιργτον, Πειραικίτην 145, p. r.

Μυτιλήνην.

[Κ' — 331]

Δεῖν Ἐκπονευτὴ, πόσο μοιάζετε

Τίς μπάμνεις! — Κ — Σ — Σ.

[Κ' — 363]

Ἀνταλλάσσω c. p., M. M. καὶ εἰς

τὴν Γερμανικὴν με ὅλους, ἀπ' ἐ-

θείας. — Θύελλα, τί γίνεσαι;

Διαβάτης, p. r. ΘΗΒΑΙ

[Κ' — 364]

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σύλλογος ἐν Ἀθήναις

Διαπλάσσω!... Ἐγγραφεῖς

μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι στὸν ΠΑ-

ΝΥΣΧΥΡΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΜΑΣ, ζητοῦ-

τες κατασταστικὸν δωρεάν. Ἀπευθύν-

ῶντε: Κων. Δευκαδίτην, Σμολένσκη 26.

Ὁ Πρόεδρος: